ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΛΟΙ ΟΙ ΓΥΦΤΟΙ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

(Γύφτικη παράδοσις)

«Όταν ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἡ Μαρία ἡ Παρθένος ἐγύριζαν ἀπὸ τήν Αἴγυπτο, ποὺ πῆγαν γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸν Ἰησοῦ, ἀπ' τὸν Ἡρώδη τὸν θηριωδη, περνοῦσαν μιὰ ξεροτοπιά, ὅλο στουρνάρια καὶ χαλίκια. Στὸ δρόμο αὐτὸ βρῆκε ἕνα πέταλο, ἀπὸ τὸ ζῶο, ποὺ ἡ Θεοτόκος κοβιλίκευε καὶ στάθηκαν στὸ ἐργαστῆρι ἑνὸς γύφτου νὰ τὸ βάλλουν. Ὁ Ἰησοῦς τότε ἤτανε πιὰ παιδὶ μεγάλο, γεμᾶτο χάρι τ' οὐρανοῦ!

Μέσα στὸ ἐργαστῆρι ἦταν βαθὺ σκοτάδι καὶ δὲν φώτιζε γύρω παρὰ μονάχα ἡ φωτιὰ τοῦ καμινιοῦ, ὅταν τὴ φύσαγε τὸ γυφτάκι μὲ τὸ φυσερό του.

Ἔτσι ἡ ἁγία οἰκογένεια δὲν διέκρινε ἕναν εἰδωλολάτρη μάγο, ἄπιστο κι' ἄθρησκο, ποὺ καθότανε στριμωγμένος σὲ μιὰ γωνιά. Ὁ μάγος αὐτὸς εἶχε προμαντέψει ἀπ' τ' ἄστρα τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ καὶ πῶς ἀκόμα τὸ θαυμάσιο αὐτὸ παιδί, θὰ γινόταν μιὰ μέρα βασιλιᾶς τοῦ κόσμου ὅλου, ὅτι θὰ ἦταν ὁ «υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς» καὶ ὅτι θ' ἀναποδογύριζε ὅλους τοὺς θρόνους τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν βασιλέων καὶ θὰ σκορποῦσε τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εἰρήνη στὸν κόσμο...

Ὁ γύφτος ἀφοῦ τσιαξε τὸ πέταλο σήκωσε τὸ πόδι τ' ἀλόγου γιὰ νὰ τὸ πεταλωσῃ. Τό ζῶο εἶχε ἀγριέψει καὶ δὲ στεκότανε. Τότε ὁ Ἰησοῦς, ἄγγιξε τὸ γόνατο τ' ἀλόγου καὶ τὸ πόδι ξεκόλλησε ἀπ' τὸ ζῶο κι' ἔμεινε στὰ χέρια τοῦ πεταλωτῆ!..

Ὁ πεταλωτὴς τὰ ἔχασε.

— Μὴ φοβᾶσαι, τοῦ λέει, ὁ Χριστός, κάμε τὴ δουλειά σου, μὲ τὴν εὐκολία σου κι' ὁ Θεὸς θὰ βοηθήσῃ νὰ ξαναμπῇ τὸ πόδι στὴ θέση του.

Ὁ γύφτος κόψταξε καλὰ τὸ ξανθὸ παιδί, κι' ὕστερα γύρισε κι' ἄρχισε νὰ πεταλώνῃ τὸ κομμένο πόδι. Ὅταν τελείωσε, ὁ Ἰησοῦς, πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ πόδι καὶ τὸ πλησίασε στὸ ἄλογο:

— Πλᾶσμα τοῦ Θεοῦ πατέρα μου, τοῦ εἶπε, ἔλα καὶ πάρε πάλι τὸ πόδι σου!..

Κούτσα - κούτσα πλησίασε τότε τὸ ἄλογο, κι' ὁ Χριστὸς ἔβαλε τὸ πόδι στὴ θέσι του, τὸ κόλλησε, σᾶν ποτὲ νὰ μὴν εἶχε χωρίσῃ!..

— Παιδί μου! φώναξε τότε ὁ γύφτος, γονατίζοντας μπρὸς στὸν Ἰησοῦ, ἂν δεν εἶσαι ἀληθινὰ Θιός, σίγουρα θὰ εἶσαι τέκνο τοῦ Θεοῦ.

— Μπᾶ! φώναξε τότε ἀπὸ τὴν ἄκρη του ὁ ἄπιστος μάγος, ποὺ ἦταν φανατισμένος στὴν εἰδωλολατρεία. Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς γυιὸς τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ κάνῃ κάτι τέτοιο; Κι' ἐγὼ εἶμαι μαγος καὶ μεγάλος μαλισα. Μπορῶ νὰ σπάσω ὅλα τὰ ποδια τοῦ ἀλόγου καὶ νὰ τὰ κάμω καλά, ἀμέσως στὴ στιγμή.

— Δεν εἶνε ἀνάγκη νὰ σπάσῃ, ὅλα τὰ πόδια, γύρισε καὶ τοῦ εἶπεν τότε ὁ Χριστός. Σπάσε μονάχα ἕνα!

— Στάσου καὶ νὰ δῆς...

Καὶ μ' ἕνα μεγάλο σίδερο, ὁ μάγος ἔσπασε τὸ κόκκαλο ἑνὸς ποδιοῦ τ' ἀλόγου. Το αἷμα βρύσι ἔτρεξε τότε ἀπὸ τὴν πληγή. Ὁ μάγος προσπάθησε πάλι νὰ κολλήσῃ το σπασμενο πόδι, μὰ τίποτε!

Ἔκανε χειρονομίες, ἔλεγε λόγια ἐξωτικά, καλοῦσε ὅλους τοὺς δαιμόνους, μὰ τὸ πόδι ἔμενε κομμένο πάντοτε καὶ τὸ ἄλογο κινδύνευε να ψοφήσῃ ἀπὸ τὴν αἱμορραγία.

Ὁ γύφτος ἄρχισε πιὰ νὰ κλαίῃ συγκινημένος, μὰ ὁ Ἰησοῦς στεκότανε ἀμίλητος καὶ κύτταζε τὸν εἰδωλολάτρη.

Τότε ὁ ἄπιστος αὐτὸς ἔπεσε στοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὰ πόδια, σκούζοντας:

— Ὦ! Ἰησοῦ μου, ὦ καλό μου καὶ ξανθό παιδί, γλύτωσέ με, συγχώρεσε με καὶ κάμε ὅ,τι ἐγὼ δὲν μπορῶ!.. Λυπησου καὶ τ' ἄλογο, τὸ ἄθῶο τοῦτο πλᾶσμα. Εἶσαι σὺ ὁ Χριστος, τὸ βλέπω!.. Ἔλεος Κυριε!..

Τὸ ἄλογο, ποὺ δὲν τοῦ ἔμεινε αἷμα πειὰ στὶς φλέβες του, εἶχε πέσει καταγῆς καὶ ξεψυχοῦσε.

Τότε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τὸ ἐπλησίασε καὶ...

— Σήκω ἀπανω! τοῦ εἶπε.

Τὸ ἄλογο, σᾶν τίποτε νὰ μὴ συνέβη, σηκώθηκε ἀμέσως ἐπάνω.

Ἔπειτα ὁ Χριστὸς εἶπε στὸν ψευτομάγο:

— Βάλε στὴ θέσι του τὸ πόδι τοῦ ἀλόγου γρήγορα!

— Ὄχι! ὄχι! Δὲν μπορῶ. Τὸ χέρι μου δὲν παει. Ἡ δύναμή μου δὲν φθάνει ὡς ἐκεῖ! Βάλε το σὺ καλέ μου Ἰησοῦ.

— Καλά, ἄφησέ το κάτω λοιπὸν τὸ πόδι!

Ὁ μάγος ἄφησε κάτω τὸ πόδι, ὑπάκουος πειὰ καὶ ταπεινωμένος.

— Βλέπεις λοιπόν, τοῦ εἶπεν ὁ Χριστός, ὅτι πρεπει νὰ εἶνε κανένας ἢ Θεος ἢ παιδι Θεοῦ, γιὰ νὰ κολλήσῃ ἕνα τσακισμενο ποδι! Τράβα λοιπὸν στὴ θέσι σου καὶ κύτταξε πῶς ἐμένα θὰ μὲ ὑπακούσῃ τὸ πόδι.

Γύρισε ἔπειτα καὶ εἶπε στὸ κομμένο πόδι:

— Πήγαινε στὴ θέσι σου!

Τὸ πόδι, σὰν νὰ ἦταν ζωντανό, γλύστρησε πρὸς τὸ ἄλογο καὶ προσαρμόστηκε στὴ θέσι ποὺ ἦτανε καὶ πρίν.

Ὁ ἄπιστος μάγος ἔπεσε τότε καὶ προσκύνησε τὸν Ἰησοῦ, μετανόησε κι' ἔγεινεν ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀπαδούς του.

Ὁ γύφτος ὅμως ποὺ εἶχε πιστέψει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, γονάτισε κι' αὐτὸς κάτω μὰ δὲν τόλμησε καὶ νὰ πλησιάσῃ τὸ θαυματουργὸ παιδί.

— Ἔλα νὰ σ' εὐλογήσω καὶ σένα τοῦ εἶπεν ὁ Χριστός.

— Δὲν τολμάω, εἶπεν ὁ γύφτος ταπεινά!

— Γιατί;

— Γιατὶ ἐμεῖς οἱ γύφτοι, οἱ διωγμένοι καὶ περιφρονημένοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, πῶς νὰ πλησιάσουμε ἕνα Θεό!..

Τότε ὁ Χριστὸς εἶπε μὲ σοβαρὴ φωνὴ εὐλογῶντας τὸν γύφτο.

— Σεῖς οἱ διωγμένοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ταπεινοὶ καὶ καταφρονημένοι, οἱ τελευταῖοι στὸν κόσμο ἐδῶ κάτω στὴ γῆ, ἐσεῖς θὰ εἶστε πρῶτοι καὶ καλλίτεροι στὸν Παράδεισό μου!...

Κι' ἀπὸ τότε, λένε, ὅλοι οἱ γύφτοι, εἶνε ἀπὸ Θεοῦ εὐλογημένοι καὶ ὅλοι σᾶν πεθάνουν πᾶνε στὸν Παράδεισο!..»

***

Αὐτὴ τὴν ἱστορία τὴν ἄκουσα ἕνα βράδυ χειμωνιάτικο, κοντὰ στὸ ἀναμμένο τζάκι, σ' ἕνα χωριὸ φτωχο τῆς Θεσσαλίας.

Ἔξω φυσοῦσε ἄγριος ὁ Βοριᾶς.

Πλησίαζαν Χριστούγεννα, ὁ οὐρανὸς ἦταν μαῦρος καὶ βαρύς, θολὸς καὶ βουρκωμένος. Τὰ ξύλα τριζοκοποῦσαν στὴ φωτιά...

Ἡ κοκκινόφρυσες λαμπάδες ἔπαιζαν καὶ σάλευαν χαρούμενα...

Ὁ ἄνεμος βούϊζε-βούϊζε στην καπνοδόχο, λὲς καὶ οἱ Καλλικάτζιροι οὐρλιάζανε κεῖ μέσα. Ὁ γέρος ποὺ μοῦ διηγότανε τὴν ἱστορία αὐτή, ἕνας γέρος ἀσπρομάλλης, μὲ μελαψὸ πρόσωπο, ψηλένο ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ την παγωνιά, κουτουλοῦσε κάθε τόσο νυσταγμένα.

Κάπου-κάπου ἀποκοιμότανε μὲ μισὸ κουβέντα στὸ στόμα.

— Κοιμήθηκε γέρω! τοῦ λεγα.

Πεταγοταν, κουνοῦσε το κεφάλι του καὶ μουρμούριζε:

— Κοιμήθηκα...Γηρατεια βλεπεις..Νυσταζει κανένας σᾶν λέει ἱστορίες. Εἶνε καὶ μεγάλες ἡ νύχτες τώρα τὰ Χριστόημερα...

Καὶ ξανάρχιζε τὴν ἱστορία του μὲ τὴ συρτη, τὴ βραχνὴ καὶ τρεμουλιαστη φωνη του.

Ὅταν στῆς διηγήσεως τὸ τέλος, ρώτησα τὸ γέρο, ἂν πιστεύῃ σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, μοῦ εἶπε μὲ βεβαιοτητα, πὼς εἶνε ἀληθινη καὶ ὅτι μ' αὐτὴν παρηγοροῦνται για τὴ φτώχια τους καὶ γιὰ τὴν δυστυχία τους, καὶ τὴν περιφρόνηση οἱ γύφτοι.

Καὶ σᾶν τὸν ξαναρώτησα «τί δουλειὰ κάνει αὐτὸς» μ' ἀπήντησε πὼς «εἶνε κι' ὁ ἴδιος γύφτος!»

Σ.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΚΩΜΙΚΩΝ

Οἱ Σκωτσέζοι, ποὺ φημίζονται πὼς ἔχουν πρόσωτα κωμικά, βρίσκονται σὲ μεγάλη ἀναστάτωση αὐτὲς τις μέρες ἐξ αἰτίας τοῦ ἑξῆς γεγονότος:

Πρὶν ἀπὸ ἕ α μῆνα ἔφθασε στὴν Ἀγγλία ἕνας ἀπεσταλμένος Ἀμερικανικῆς κινηματογροφικῆς ἐπιχειρήσεως, ποὺ ὀνομάζεται Τζὰκ Ρούτ.

Ὁ κ. Ρούτ εἶνε ἐπιφορτισμένος νὰ ἀνακαλύψῃ μεῖρικοὺς τύπους χοιδροειδεῖς καὶ γελοίους, ποὺ νὰ προκαλοῦν μὲ τὶς γκριμάτσες τους καὶ μὲ τὰ κλάμματά τους τὰ γέλοια ὅλου τοῦ κόσμου.

Ὁ κ. Ρούτ, ποὺ φαίνεται πὼς εἶνε πολὺ ἀπαιτητικός, γύρισε ὅλη την Ἀμερικὴ καὶ δὲ βρῆκε οὔτε ἕνα τέτοιο τύπο. Γι' αὐτὸ μπῆκε μέσα σ' ἕνα ὑπερωκεάνειο καὶ πῆγε στὴν Ἀγγλία.

Μόλις ἔγεινε γνωστὸς ἀπὸ τὶς Ἐφημερίδες ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς του, ὁ κ. Ρούτ ὅρχισε νὰ λαβαίνῃ χιλιάδες γράμματα ἀνθρώπων ποὺ τὸν ἐβεβαίωναν...πὼς εἶνε γελοῖοι καὶ κωμικοὶ τύποι!

Ὁ κ. Ρούτ τοὺς ἐπροκάλεσε νὰ παρουσιασθοῦν ἐμπρός του γιὰ νὰ κάνῃ ἐκλογή. Ὡς τώρα, ὅμως, δὲν εὑρῆκε κανέναν τύπο ἐντελῶς γελοῖο.

Ὕστερ' ἀπὸ τὴν καινούργια αὐτὴ ἀποτυχία πῆγε στὴ Σκωτία, γιὰ νὰ βρῇ τοὺς τύπους ποὺ χρειάζεται.